

Arrest

**nr. 334 696 van 21 oktober 2025
in de zaak RvV X / II**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 2 september 2022 diende de verzoekende partij in België, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 september 2023 werd de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 21 november 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, S. N., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtounse afkomst te zijn en soennitisch moslim te zijn. U verklaart zeventien jaar oud te zijn en bent geboren in het dorp Nangalam, district Dara-I-Pech, provincie Kunar, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. U ging gedurende zeven jaar naar school en hebt leren lezen en schrijven.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u volgende feiten aan:

Uw broer, S. H., werkte als soldaat bij het Afghaanse Nationale Leger (Afghan National Army - ANA). Enerzijds geeft u aan dat uw problemen met de taliban sinds de indiensttreding van uw broer zijn begonnen, maar nooit met hen bent geconfronteerd geweest. Anderzijds werkte u sinds vijftienjarige leeftijd gedurende twee jaar als leverancier voor het Afghaanse leger bij de checkpoint Ghra. U werd gedurende uw werk nooit geconfronteerd met de taliban en geeft aan dat uw problemen zijn gelinkt met uw eigen profiel als medewerker voor het leger.

Op een dag ontving u een dreigement van de taliban via de moellah van de moskee. Specifiek ging het over een algemene mondelinge dreiging voor alle dorpelingen die werkten voor de toenmalige overheid. Deze boodschap werd meegedeeld in de moskee, waar u ook aanwezig was. Na deze dreiging bleef u werken als leverancier. Drie tot vier maanden na de dreiging vond er een explosie plaats voor uw huis. De bom werd op één meter van uw deur geplaatst door de taliban en was bedoeld voor u en uw broer. U heeft het moment van plaatsing van de bom niet waargenomen. Tijdens de ontploffing bevond u zich in de woning. H. was onderweg naar de bazaar, waardoor de bom nabij hem ontplofte. Uw broer was zwaargewond en werd door enkele dorpelingen naar het ziekenhuis gebracht. Omdat de zorgen te beperkt waren in het ziekenhuis te Nangalam, werd hij overgeplaatst naar het provinciaal ziekenhuis. Hier verbleef hij een maand. Na de explosie bleef u verder werken, maar tijdens een bezoek aan het ziekenhuis adviseerde uw broer u om het land te verlaten, met als reden dat de taliban alle mensen die werkten voor de toenmalige overheid zullen vermoorden. U keerde niet meer terug naar huis en vertrok meteen richting Nimroz, om nadien het land te verlaten.

U verliet Afghanistan twee maanden voor de machtsovername op 15 augustus 2021. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk om in België aan te komen op 1 september 2022. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 2 september 2022.

U vreest gedood te worden door de taliban vanwege uw job als leverancier voor het Afghaanse Nationale Leger. U vreest tevens vervolging door de taliban omdat uw broer in het ANA heeft gevochten.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende originele documenten voor: uw geboortecertificaat met Engelse vertaling, uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) met Engelse vertaling, een waarderingsbrief van uw broer, een bevestigingsbrief van uw problemen die werd opgesteld door de "Eid" van uw dorp, de targiz (legerboekje) van uw broer, de enveloppe waarin de documenten verzonden zijn, de bankkaart en de werkbadge van uw broer. Daarnaast legde u ook kopieën van documenten neer: een certificaat over de communicatietraining en het militair diploma van uw broer, alsook negen foto's van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste dient aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd wordt door uw verklaringen over uw identiteit met de daaraan verbonden leeftijd.

Zo moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 13 september 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde dat u met redelijke wetenschappelijke zekerheid

ouder bent dan 18 jaar, “waarbij 23,0 jaar een minimum leeftijd is”. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Wanneer u werd gevraagd naar uw geboortedatum op het Commissariaat-Generaal gaf u aan zeventien jaar oud te zijn (CGVS, p.4). Tweemaal geconfronteerd met bovenstaande feiten van het leeftijdsonderzoek, blijft u alsnog bij uw standpunt zeventien jaar oud te zijn (CGVS, p.4 & p.31). Het is bijgevolg duidelijk dat u doelbewust en weloverwogen geprobeerd heeft om de asielinstanties te misleiden over uw leeftijd en te doen geloven dat u minderjarig bent. Dat u in werkelijkheid minstens vijf jaar ouder bent, verandert niet alleen uw positie die u in uw verhaal inneemt, maar ook de kennis die er redelijkerwijze van u verwacht kan worden.

Zoals hierboven al werd aangehaald, kan er op basis van uw leeftijdsfraude ernstig getwijfeld worden aan uw geloofwaardigheid. Deze twijfels worden bekrachtigd door de voorgelegde originele taskara en geboortecertificaat (met Engelse vertalingen), die hoegenaamd niet kunnen overtuigen. Zo laat het resultaat van dit medisch onderzoek ter bepaling van uw leeftijd zich niet rijmen met de gegevens op de taskara, dat volgens u uw geboortedatum zou bewijzen (CGVS, p.26). Hoewel u beschikt over originele documenten, moet worden vastgesteld dat dit geenszins als voldoende bewijs van uw beweerde leeftijd, namelijk zeventien jaar (CGVS, p.31), kan worden aanvaard. Het is immers van algemene bekendheid dat ten gevolge van de decennialange burgeroorlogen die het land geteisterd hebben, de plaatselijke registers van burgerlijke stand gedurende jaren niet werden bijgehouden dan wel volledig vernietigd werden. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Dat geldt des te meer in dit geval, aangezien uw verklaringen over deze documenten volstrekt niet kloppen. Volgens u werden uw taskara, uw geboorteakte én de bijhorende vertalingen in het Engels allemaal op dezelfde dag en dezelfde plaats uitgereikt (CGVS, p.26). Daarbij valt al niet in te zien, noch heldert u op, waarom de Afghaanse overheid in het Engels opgestelde identiteitsdocumenten zou uitreiken aan haar burgers. Uit de feitelijke vaststellingen blijkt tevens dat de gelegaliseerde Engelse vertaling van dit taskara werd afgestempeld door het Ministerie van Buitenlandse Zaken in augustus 2020, terwijl de originele taskara zou zijn uitgereikt op 31 juli 2019. De geboorteakte dateert zelfs van 09 december 2020. Dat u er niet in slaagt om duidelijkheid te verschaffen over de genese van uw eigen documenten wijst dan ook eerder in de richting van vervalste of op corrupte wijze verkregen documenten.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw identiteit en uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid. Aangezien u uw eigen identiteit niet aantoonst, maakt u trouwens ook geen familieband aannemelijk met de mensen wiens documenten u neerlegt.

Ten tweede verklaart u vervolging te vrezen door de taliban.

Om te beginnen valt op dat de door u aangehaalde motieven van uw persoonlijke vrees sterk wijzigen doorheen uw verklaringen, terwijl van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat die van bij het begin van de procedure duidelijke en consistente verklaringen aflegt over kernelementen van zijn of haar verzoek. Tijdens uw registratie als beweerde minderjarige verklaarde u Afghanistan te zijn ontvlucht omdat uw broer een benzinepomp had en leverde aan de Afghaanse regering, waardoor de taliban jullie bedreigden (DVZ, Fiche ‘Mineur Etranger Non Accompagné’). Op 06 januari 2023 gaf u dan weer een andere versie, waarin u verklaarde dat u zelf het leger bevoorraade, dat uw broer soldaat was, en dat u Afghanistan hebt verlaten een maand nadat uw broer slachtoffer werd van een bomaanslag (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud benadrukt u meermaals dat uw vrees gelinkt is aan uw eigen profiel (CGVS, p.20 & p.27). Naarmate het persoonlijk onderhoud vordert voegt u toe problemen gekend te hebben vanwege zowel uw eigen job, als dat van uw broer (CGVS, p.27). Nochtans antwoordde u

al eerder op de vraag ooit problemen gekend te hebben vanwege het werk van uw broer, kort en duidelijk 'neen'. (CGVS, p.20). U haalt trouwens ook geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u persoonlijk ooit problemen gekend heeft met de taliban voordat u Afghanistan hebt verlaten.

Wat betreft uw verklaring dat u vervolging door de taliban vreest omdat u werkte als leverancier voor het Afghaanse Nationale Leger (CGVS, p.7 & p.20), stelt het CGVS vast dat deze niet kan overtuigen. Uw verklaringen over dit profiel zijn dermate beperkt, inconsistent en weinig overtuigend dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. U stelt twee jaar lang in dienst te zijn geweest bij het ANA, en leverde in die periode eten en drinken bij de checkpost in Nangalam op de top van de berg (CGVS, p.6-7). U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functie. Echter zijn uw verklaringen over uw tewerkstelling bijzonder vaag en beperkt, waardoor u hier niet in bent geslaagd.

Er dient te worden opgemerkt dat u geen enkel (begin van) bewijs voorlegt omtrent uw activiteiten als leverancier van het ANA nabij Nangalam, waardoor u niet verder komt dan blote beweringen. Nagegaan hoe u met deze job begon, bleek u persoonlijk te zijn gevraagd door de commandant van de checkpost in kwestie om in dienst te gaan als leverancier. Hoe deze commandant precies heet, weet u niet (CGVS, p.7). Voorts gaf u aan niet veel te weten over het Afghaanse Leger waarvoor u zou hebben gewerkt en komt u niet verder dan volgende zin: "Het was het leger van Afghanistan en diende voor het land en bracht veiligheid bij de mensen." (CGVS, p.20). Van iemand die dagelijks water en drie keer per week voedsel leverde gedurende twee jaar lang aan eenzelfde checkpost van het Afghaanse Nationale Leger (CGVS, p.6-7), kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij gedetailleerd over zijn functie en deze instantie zou kunnen vertellen. Het CGVS stipt daarbij ook aan dat het weinig realistisch lijkt dat soldaten in een afgelegen post voor hun watervoorziening volledig afhankelijk zouden zijn van een dorpeling met ezels. De minste vijandelijke actie zou er immers toe leiden dat hun aanvoerlijn wordt afgesneden, aangezien u zelf zegt dat u niet kon leveren als er geschoten werd (CGVS, p.18). Een dergelijke logistieke regeling in een gebied waar zowel Daesh als de taliban actief waren (CGVS, p.12) valt nauwelijks ernstig te nemen. U weet zelf ook niet wat er zou gebeuren moest u een dag niet kunnen leveren (CGVS, p.19), wat de twijfels over uw beweerde rol enkel maar aanwakkert.

Daarnaast is het noemenswaardig dat u aangaf geen namen te kennen van checkposten in Nangalam (CGVS, p.20), geen idee te hebben wat er is gebeurd met de checkpost waar u aan leverde sinds de machtsvername en niet te weten wat er is gebeurd met de soldaten aan wie u leverde (CGVS, p.21). Gevraagd of u zich ooit bij iemand heeft geïnformeerd hieromtrent, antwoordde u 'neen'. Hier verder op ingegaan, bleef u het CGVS een antwoord verschuldigd: "Ik vroeg er gewoon niet om." (CGVS, p.21). Dit getuigt van een opmerkelijke desinteresse in uw eigen problemen en dat van andere overheidsmedewerkers. Aanvullend is het bevreemdend dat u geen contact had met iemand van het leger die u orders gaf (CGVS, p.19). Nogmaals gevraagd naar een contactpersoon, wijzigde u uw verklaring abrupt en stelt dat er wel orders werden gegeven (CGVS, p.19). Eveneens heeft u geen idee of u de enige leverancier was, dan wel of er meerdere waren (CGVS, p.21). Kortom, uw kennis is uitermate beperkt, vaag en u bent van niets op de hoogte. Gezien u daar twee jaar aan de slag zou zijn geweest, volgens het leeftijdsonderzoek dus als volwassen man, zou u hier toch meer concrete informatie over moeten kunnen geven. Uw verklaringen over de omgeving en uw tewerkstelling komen dan ook allesbehalve doorleefd over, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan de door u beweerde activiteiten als leverancier.

Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde profiel als leverancier voor het Afghaanse Nationale Leger. Een vrees voor vervolging louter omdat u zogenaamd werkte voor de voormalige overheid maakt u aldus niet aannemelijk. Aangezien uw profiel als leverancier niet aannemelijk is, is het evenmin ongeloofwaardig dat de taliban u hiervoor zou vervolgen.

Voorts kan u ook niet uitleggen hoe de taliban te weten zouden zijn gekomen dat u als leverancier voor het leger werkte. U verklaart aanvankelijk dat de taliban mensen in het dorp had en dus beschikten over

informatiebronnen, waardoor iemand dit misschien volgens u had gemeld (CGVS, p.18). Volgens u was evenwel iedereen in het dorp op de hoogte van uw werk, omdat ze u de leveringen zagen doen (CGVS, p.21). Gevraagd om verduidelijking, gezien de taliban twee jaar lang blijkbaar niet op de hoogte waren van uw tewerkstelling, bleef u bijzonder vaag: "Op het begin wisten ze dit niet en later wisten ze dat mijn familie de checkpoint hielp." (CGVS, p.18). Afgezien van het feit dat u niet kan verklaren hoe de taliban dit te weten is gekomen (CGVS, p.18), bent u nooit persoonlijk geconfronteerd geweest met de taliban (CGVS, p.13). Het valt echter niet in een logisch geheel te wringen dat uw problemen zijn begonnen sinds uw tewerkstelling als leverancier bij het leger (CGVS, p.17), maar het twee jaar duurde alvorens u werd opgemerkt door de taliban (CGVS, p.18), die u nagenoeg gedurende die periode nooit hebben benaderd (CGVS, p.13). Uit niets blijkt dat de taliban u ooit hebben gezocht.

Hierop aansluitend stelt u een dreigbrief ontvangen te hebben van de taliban via de moellah in de moskee (CGVS, p.13 & p.15). Iedereen die werkzaam was bij het leger, zou gestraft worden door de taliban (CGVS, p.21). Verder verklaart u dat de dreiging niet specifiek aan u was gericht (CGVS, p.22-23). U kan geen bewijs inleveren betreffende deze brief, omdat deze volgens u collectief was (CGVS, p.22). Ook hier komt u opnieuw niet verder dan een blote bewering. Het is opmerkelijk dat u een paar maanden na deze dreiging werkzaam bleef als leverancier, zonder dat de taliban u iets in de weg hebben gelegd (CGVS, p.23).

Meer nog: u deed gewoon voort zoals voorheen, nadat u deze mededeling van de taliban had gehoord. Hierdoor overtuigen uw verklaringen over de risico's van uw beroep en de hiermee verbonden veiligheidsmaatregelen allerm minst. Het komt bijzonder ongerijmd voor dat u meermaals aangeeft dat uw beroep risicovol was (CGVS, p.18, p.21 & p.27), maar dat u desondanks geen enkele veiligheidsmaatregelen nam (CGVS, p.18, p.21 & p.31-32). Ook na het ontvangen van de dreiging verklaart u nog een paar maanden te zijn blijven leveren aan het leger (CGVS, p.23). Dat u zich zomaar kon verplaatsten naar uw werk (CGVS, p.18), nadat u reeds bedreigd werd door de taliban (CGVS, p.13 & p.15) en hierdoor aangaf angstig te zijn (CGVS, p.21), ondermijnt natuurlijk fundamenteel wat nog rest van uw geloofwaardigheid. Van iemand die bovenstaande zaken effectief zou meemaken, kan op zijn minst verwacht worden een zekere vorm van alertheid en voorzichtigheid aan te nemen. U bewijst echter het tegendeel, terwijl uw vrees voor de taliban vanwege uw beweerde tewerkstelling aan de basis ligt van uw verzoek om internationale bescherming. Uw gedrag strookt bijgevolg niet met uw vrees gedood te worden door de taliban.

Naast het gebrek aan geloof in de oorzaak van de door u gevreesde vervolging, moet ook de geloofwaardigheid van de vervolging die u en uw familie in Afghanistan gekend zouden hebben in twijfel worden getrokken.

Daar waar u bijkomend aangeeft dat het werk van uw broer jullie in het vizier van de taliban had gebracht, bleek uw kennis hierover bijzonder vaag en ontoereikend. Hoewel niet van u wordt verwacht dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw broer mag toch een zekere kennis verwacht worden over zijn concrete functies en activiteiten. U kan daarover echter geen enkel detail geven wanneer u dat wordt gevraagd (CGVS, p.9), wat bijzonder merkwaardig is zeker omdat dit werk plots mede aan de basis zou liggen van uw vlucht uit Afghanistan (CGVS, p.16). U verwees naar uw jeugdige leeftijd ter verklaring van uw beperkte kennis over het werk van uw broers (CGVS, p.29) maar zoals hierboven reeds aangehaald kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde leeftijd waardoor deze geenszins verschuiving kan bieden voor de hiaten in uw kennis. Bovendien moet u wel degelijk in staat geweest zijn om meer te weten te komen. Ten tijde van uw interview bij DVZ op 06 januari 2023 gaf u immers deze broer op als contactpersoon in uw herkomstland (DVZ, Verklaring DVZ, p.7) en op dat ogenblik was u reeds in het bezit van documenten die volgens u bewijzen dat uw broer soldaat was bij het ANA (DVZ, Ontvangstbewijs Documenten). U had zich logischerwijze in die periode verder kunnen informeren.

Het CGVS brengt in herinnering dat aan Afghaanse documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend, zoals hierboven reeds opgemerkt. Talrijke fouten wijzen er tevens op dat de legerbadge die u hebt neergelegd een vervalst document is. Zo werd op de achterkant ervan "Geneva Convention Category" verbasterd tot "Geneca Converting Category", wat erop wijst dat de badge werd gemanipuleerd door iemand die het Engels niet echt beheerst. Volgens de Conventie van Geneva over de behandeling zijn er vijf dergelijke categorieën (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map) terwijl uw broer op de badge werd ingedeeld in categorie "10". Daar waar gewoonlijk een QR-code op de badge staat, staan enkele grote blokken wit en zwart die vaagweg op een barcode lijken. Op de voorzijde staat er in plaats van "Father's Name" dan weer "Father s Naem". Een en ander wijst er duidelijk op dat dit document niet afkomstig is van het door de Amerikanen gesteunde ANA. Dit document ondergraft uw geloofwaardigheid verder, eerder dan deze kracht bij te zetten.

Bijkomend is het zeer merkwaardig dat u verklaart twee maanden na de dreigbrief (CGVS, p.23) samen met uw broer het doelwit te zijn geweest van een bomexplosie één meter voor uw deur (CGVS, p.15-16). De bom was voor zowel uw broer als u bedoeld, gezien jullie beide werkzaam waren bij het leger (CGVS, p.25).

Gevraagd of jullie sindsdien ooit ergens hulp hebben gezocht, ontkent u dit met reden dat het leger aan de macht was, waardoor de taliban niet in staat waren om naar uw dorp te komen (CGVS, p.16-17). Dit raakt kant noch wal: indien de taliban niet naar uw dorp konden komen is het zeer bevreemdend dat ze er alsnog in geslaagd zijn om een bom te plaatsen voor uw deur. Na de ontploffing verklaart u dat enkele dorpsgenoten uw broer naar het ziekenhuis brachten, waarna u hem ging opzoeken om vervolgens van daaruit het land te verlaten (CGVS, p.24).

Hoewel de taliban dus klaarblijkelijk wisten waar jullie woonden, hebt u als enige het land verlaten. Uit uw eerdere verklaringen (DVZ, Fiche 'Mineur Etranger Non Accompagné'; DVZ, Verklaring DVZ p.9) blijkt dat uw broer gewoon in uw herkomstdorp is blijven wonen. Volgens u kon hij wel niet meer buiten komen (CGVS, p.16,27). Indien de taliban werkelijk op zoek waren naar uw broer, is het bijster weinig plausibel dat hij hen kon ontlopen door gewoon binnenshuis te blijven. Ongeveer zes of zeven maanden voor het persoonlijk onderhoud, dus begin 2023 (CGVS, p.10), is uw broer ontvoerd maar u weet niet of dit effectief het werk van de taliban was (CGVS, p.9). Gevraagd waarom iemand uw broer zou meenemen, stelt u dat dit misschien vanwege zijn werk kon zijn (CGVS, p.9). Voor iemand die beweert vrees te hebben van de taliban door jullie banden met het Afghaans Nationaal Leger, bent u bijzonder twijfelachtig. Dat de taliban uw broer meer dan een jaar ongemoeid lieten, om dan plots doortastend tewerk te gaan en hem te ontvoeren, komt opnieuw weinig geloofwaardig over. Doorheen uw verklaringen maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban jullie zochten, noch dat uw broer daadwerkelijk is vermist.

U tracht bovenstaande verklaringen te ondersteunen met een brief (zie Document 6, groene map) die uw familie heeft ontvangen van de "Eid" van uw dorp (CGVS, p.30). Gevraagd om hier meer over te vertellen, geeft u aan het niet te weten, noch heeft u ooit enige moeite gedaan om dit te achterhalen (CGVS, p.22). Voor iemand die zeven jaar naar school ging en aanhaalt een beetje te kunnen lezen, is het zeer bevreemdend om niet op de hoogte te zijn over de inhoud van de brief (CGVS, p.6). Uit de vertaling van de brief (zie Document 6, groene map) blijkt er geen sprake te zijn van een bomexplosie. Wel staat er geschreven dat H. S. gekwetst is geraakt tijdens zijn werk. Uit niets blijkt dat uw broer geraakt is in een bomexplosie bij uw woning tijdens zijn vakantiedagen, zoals uzelf verklaart (CGVS, p.15). Dit is eveneens een duidelijke indicatie dat uw verklaringen niet waarheidsgetrouw zijn. U verklaart nog in Afghanistan te zijn geweest bij het ontvangst van de brief (CGVS, p.30). Het is echter duidelijk dat u zelf geen aandacht heeft geschonken aan de inhoud van dit document, want uit de inhoud blijkt duidelijk dat de brief is geschreven na de machtsovername door de taliban. Dit staat haaks op uw eerdere verklaringen omtrent uw vertrek uit Afghanistan, namelijk twee maanden voor de machtsovername (CGVS, p.12). Bovenstaande vaststellingen vallen niet in een logisch geheel te wringen en ondermijnen natuurlijk fundamenteel wat nog rest van uw geloofwaardigheid. Het CGVS concludeert uit de vertaling van deze brief verder nog dat het gaat om een gesolliciteerd document, dat werd opgesteld na uw vertrek uit Afghanistan en vermoedelijk op uw vraag. Aan dergelijke brieven kan nauwelijks enige overtuigingskracht toegeschreven worden.

Tot slot en volledigheidshalve is het ook verrassend dat de rest van uw familie geen verdere problemen heeft ondervonden van de taliban na uw vertrek (CGVS, p.16). Nochtans stelt u dat de hele familie hielp bij het maken van eten voor het leger (CGVS, p.17). Dat uw familie tot op heden op dezelfde plaats is blijven wonen (CGVS, p.8), het goed stelt (CGVS, p.9), en geen verdere problemen heeft gekend met de taliban (CGVS, p.16), is een laatste punt dat hetgeen nog rest van uw geloofwaardigheid ondermijnt. U reikt daarnaast ook geen elementen aan waaruit zou blijken dat taliban tot op heden naar u op zoek is (CGVS, p.16) en u zal vermoorden zoals u blijft volhouden (CGVS, p.33)

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging door de taliban kan invoeren. Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsvername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden vnl. plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de periode januari-november 2022 telde UNOCHA 32.400 nieuwe IDP's (zie <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-snapshot-population-movements-january-november-2022-23-november-2022>). Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. In 2022 keerden volgens UNHCR 232.306 ontheemden terug naar hun plaats van herkomst (<https://data.unhcr.org/ar/documents/details/98450>).

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie

in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België

en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van

augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de EUAA COI

Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande motivering niet wijzigen. De brief van de "Eid" van uw dorp, de taskara, het geboortecertificaat en de legerbadge van uw broer werden hierboven reeds besproken. De enveloppe waarmee de documenten naar u werden opgestuurd, houden geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven. De overige documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn eveneens niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen

vermogen te wijzigen. Zo bent u niet in staat om uw identiteit of beweerde familieband met Hijratullah Safi aannemelijk te maken. Als gevolg hebben de waarderingsbrief, het militair diploma, targiz (legerboekje), de de bankkaart geen bewijswaarde. Dat de legerbadge kennelijk geen authentiek stuk is, werpt uiteraard ook een smet op de andere documenten die de loopbaan van Hijratullah zouden moeten aantonen. De foto's uit een private bron bieden sowieso geen garanties omtrent authenticiteit van wat erop afgebeeld zou staan, en de foto's in kwestie kunnen trouwens ook onmogelijk gesitueerd worden in tijd en plaats.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Verzoekschrift

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij zet haar enig middel als volgt uiteen:

“1. De verzoekende partij betwist het besluit van de verwerende partij in de bestreden beslissing. Er wordt namelijk gesteld dat uit het geheel van vaststellingen zou blijken dat in hoofde van de verzoekende partij er geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De verzoekende partij bepleit echter dat dit besluit niet berust op een zorgvuldig onderzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat de verzoekende partij niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Door de verzoekende partij wordt dit oordeel betwist.

4. Verzoeker benadrukt dat hij zijn volle medewerking heeft gegeven in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming. Verzoeker gaf, rekening houdende met zijn persoonlijke achtergrond, op overtuigende wijze aan welke redenen hem ertoe brachten Afghanistan te verlaten en waarom hij, tot op heden, een vrees heeft indien hij zou dienen terug te keren. Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud erop gewezen dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van de taliban. Verzoeker heeft hierover verklaringen afgelegd en hiertoe documenten overhandigd, waaruit effectief kan worden opgemaakt dat de verklaringen van verzoeker oprecht zijn (zoals zijn taskara en geboortecertificaat, een waarderingsbrief van zijn broer, een bevestigingsbrief van de problemen die verzoeker had van de "Eid" van zijn dorp, de targiz van zijn broer, de enveloppe waarin de documenten verzonden werden en de bankkaart en werkbade van zijn broer). Meer algemeen, kan worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker, tijdens zijn persoonlijk onderhoud en tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming, in aanzienlijke mate met elkaar in overeenstemming zijn. Dit benadrukt het oprecht karakter van de vrees die verzoeker heeft.

Verzoeker heeft dan ook naar best vermogen een antwoord proberen te formuleren op de vragen die hem werden gesteld, waaruit blijkt dat hij dit op een afdoende manier heeft gedaan. Er kan geen resultaatsverplichting worden opgelegd aan verzoeker om alle gestelde vragen te beantwoorden. Het komt er echter op aan om de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd te toetsen aan zijn persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid en achtergrond van verzoeker (zoals zijn intellectuele capaciteiten). Uit dit geheel van vaststellingen blijkt dat de verklaringen van verzoeker oprecht zijn, temeer gelet op de documenten die door verzoeker werden overgemaakt en waaruit blijkt dat de verklaringen van verzoeker oprecht zijn.

5. De leeftijd van verzoeker werd ter discussie gesteld. Verzoeker kan echter maar verklaringen wat hij weet vanuit zijn eigen kennis en de documenten overmaken omtrent zijn identiteit waarover hij beschikt. Verzoeker voldeed hiermee aan zijn verplichting tot medewerking, door onder meer zijn taskara en geboortecertificaat over te maken aan verweerder. Door verweerder worden er in concreto geen vormelijke of inhoudelijke opmerkingen gemaakt die de waarachtigheid van deze documenten zou tegenspreken. De loutere algemene vermelding dat documenten kunnen verkregen worden via corruptie en vervalsing is onvoldoende om de bewijswaarde van deze documenten te ontnemen. Verweerder toont ook niet aan dat het onmogelijk zou zijn dat er Engelstalige documenten worden uitgereikt door de Afghaanse overheid, waardoor de bewijswaarde van de voorgelegde documenten door verzoeker ten onrechte wordt ontnomen.

6. Doorheen de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen herhaaldelijk stelt dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen zou hebben afgelegd. Verzoeker betwist dit. Verzoeker stelt dat hij over de verschillende punten heen, naar best vermogen, een antwoord heeft geformuleerd op de gestelde vragen door verweerder. Het staat namelijk vast dat de gebeurtenissen waarover verzoeker werd ondervraagd reeds lang geleden hebben plaatsgevonden toen verzoeker nog in Afghanistan verbleef. Verzoeker verliet Afghanistan twee maanden voor de machtsvername door de taliban. Voor verzoeker is dit (bijzonder) lang geleden, temeer omdat hij sindsdien genoodzaakt is om van dag tot dag te leven. Hij verloor hierdoor het zicht over zijn verleden. Door de verstreken tijdsperiode, is het bovendien niet onaannemelijk dat er zich verschillen kunnen voordoen in de herinneringen die verzoeker heeft over zijn periode toen hij in Afghanistan verbleef. De herinneringen van verzoeker zijn immers onderhevig aan vervaging, waardoor er verschillen kunnen ontstaan en hij bepaalde zaken (zoals de namen van checkposten in Nangalam of over het werk van zijn broer). Daarnaast benadrukt verzoeker dat hij over de essentiële zaken, met name de precieze redenen waarom hij een vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan, weldegelijk de belangrijkste zaken heeft toegelicht tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De verzoekende partij benadrukt bovendien de verschillende documenten die hij overmaakte om zijn asielrelaas te ondersteunen. De documenten liggen in de lijn met de verklaringen van verzoeker. Hieruit kan het oprecht karakter van zijn verklaringen worden afgeleid. In acht genomen wat voorafgaat, dient in hoofde van verzoeker een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking te worden genomen.

7. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar.

Beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen dienen met de nodige voorzichtigheid te worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 49).

Verzoeker wijst er bovendien op dat, hoewel het niveau van willekeurig geweld zou zijn afgenomen en de humanitaire toegang tot delen van het land zou zijn verbeterd, de omstandigheden in Afghanistan zeer onvoorspelbaar blijven, met wijdverbreide zorgen over gericht geweld en mensenrechtenschendingen. De verzoekende partij merkt op dat in het administratief dossier er geen gegevens aanwezig zijn die doen vermoeden dat de verzoekende partij niet over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken. Het staat derhalve moet voldoende zekerheid vast dat verzoeker (enkel) beschikt over de Afghaanse nationaliteit. Verzoeker wijst op de actuele situatie in Afghanistan (de machtsovername door de taliban) en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland sinds zijn vertrek uit Afghanistan) en - in het bijzonder - Europa.

Verzoeker is tevens verwesterd geraakt doorheen zijn jarenlange verblijf in Europa een geenszins vertrouwd met de heersende gewoonten in Afghanistan. Verzoeker heeft zich hierdoor een levensstijl eigen gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Afghanistan, minstens wordt verzoeker als een “westerling” beschouwd door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker heeft door zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer over hoe hij zich dient te gedragen in deze (sterk veranderde) samenleving. Verzoeker heeft bovendien een bijzonder risicoprofiel, omwille van zijn langdurig vertrek uit Afghanistan (alvorens de machtsovername door de taliban had plaatsgevonden) en zijn langdurig verblijf in Europa (België) sinds meer dan twee jaar.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban een zeer repressieve versie van de Sharia implementeert die ziet op het reguleren van het dagelijks leven tot in de kleinste details (stuk 3). Hierdoor is er een risico op vervolging (stuk 3). In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt tevens aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Dit betreft een zeer diverse groep, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Verzoeker wijst erop dat in de vervolgingsgronden er sprake is van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden.

Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu wijst verzoeker erop dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging, in het bijzonder gericht tegen de (heersende waarden en normen van de) taliban. Zijn huidige levensstijl is belangrijk voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Dit staat in sterk contrast met hetgeen van hem verwacht wordt bij een terugkeer naar Afghanistan. Minstens wordt verzoeker als een “westerling” beschouwd door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan. In acht genomen wat voorafgaat, dient in hoofdte van verzoeker een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking te worden genomen.

7. In ondergeschikte orde, wijst verzoeker op de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou

lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. In het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO “Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)”, december 2016, p. 109). Afghanistan bevond zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socioeconomisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict. De socio-economische situatie in Afghanistan is na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder verslechterd. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De impact van de machtsovername door taliban is groot op de socio-economische situatie van Afghanistan, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie (stuk 3). Verzoeker meent hierom dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De strikte interpretatie van de Islamitische waarden en normen door de taliban vormen bovendien een risico voor personen die geen recente ervaring hebben met het leven onder de taliban. Immers, de straffen toegebracht door de taliban op het niet naleven van deze waarden en normen zijn zo ernstig dat zij onder de reikwijdte van artikel 3 EVRM of artikel 48/4, §2, onder b) van de Vreemdelingenwet vallen. Bovendien bestaan er zwaarwegende redenen om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade als gevolg van de precaire humanitaire situatie nu deze het gevolg is van directe en indirecte acties van de taliban en de internationale gemeenschap (stuk 3).

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden besloten dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

9. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, sub c van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging

dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest 'Elgafaji' waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. Het Hof heeft in het arrest Elgafaji verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 40). In Afghanistan is er momenteel sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon (stuk 3).

Verzoeker verwijst hiertoe tevens naar zijn persoonlijke situatie. Verzoeker heeft bovendien een bijzonder risicoprofiel, omwille van zijn langdurig vertrek uit Afghanistan (alvorens de machtsovername door de Taliban had plaatsgevonden) en zijn langdurig verblijf in Europa (België) sinds meer dan twee jaar.. Verzoeker heeft door zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer over hoe hij zich dient te gedragen in deze (sterk veranderde) samenleving. Verzoeker heeft bovendien een bijzonder risicoprofiel, omwille van zijn langdurig vertrek uit Afghanistan en zijn langdurig verblijf in Europa (België) sinds meer dan drie jaar. Verzoeker heeft amper nog contact met zijn familie. Hij heeft enkel nog een beperkt contact met zijn nonkel (de broer van zijn moeder). Voor het overige heeft hij geen contact meer met zijn familie. Gelet op het voormelde, toont verzoeker aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

10. Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd.

OM DEZE REDENEN, BEHAGE HET DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

Het huidige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.

In hoofddorde, de bestreden beslissing te vernietigen overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In subsidiaire orde, de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, dan wel verzoeker de subsidiaire bescherming toe te willen kennen.

De gunst van de kosteloze rechtspleging toe te willen kennen.”

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 27 augustus 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024
- EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024
- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025.

3.2. De verzoekende partij heeft een aanvullende nota neergelegd op 8 september 2025.

Hierbij voegt de verzoekende partij de volgende stukken:

- Een diploma van een opleiding mind spring die zij heeft gevolgd
- Foto's van de diploma uitreiking
- Loonbrieven
- Een verklaring van zijn werkgever
- Een arbeidsovereenkomst
- Een uittreksel uit het strafregister
- Een document van gezinssamenstelling
- Een attest van toelating tot psychologische consultaties
- Afspraken voor psychologische consultaties
- Een attest van een psycholoog.

De verzoekende partij wijst op de recente ontwikkelingen in Afghanistan en concludeert dat in het licht van de meest recente ontwikkelingen in Afghanistan in 2025, verzoekers tot internationale bescherming die reeds lange tijd in België verblijven en zich aantoonbaar hebben geïntegreerd, bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico lopen op ernstige schade.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de

vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. In de bestreden beslissing wordt het asielrelaas van verzoeker als volgt samengevat:

“U, S. N., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtounse afkomst te zijn en soennitisch moslim te zijn. U verklaart zeventien jaar oud te zijn en bent geboren in het dorp Nangalam, district Dara-I-Pech, provincie Kunar, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. U ging gedurende zeven jaar naar school en hebt leren lezen en schrijven.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u volgende feiten aan:

Uw broer, S. H., werkte als soldaat bij het Afghaanse Nationale Leger (Afghan National Army - ANA). Enerzijds geeft u aan dat uw problemen met de taliban sinds de indiensttreding van uw broer zijn begonnen, maar nooit met hen bent geconfronteerd geweest. Anderzijds werkte u sinds vijftienjarige leeftijd gedurende twee jaar als leverancier voor het Afghaanse leger bij de checkpost Ghra. U werd gedurende uw werk nooit geconfronteerd met de taliban en geeft aan dat uw problemen zijn gelinkt met uw eigen profiel als medewerker voor het leger.

Op een dag ontving u een dreigement van de taliban via de moellah van de moskee. Specifiek ging het over een algemene mondelinge dreiging voor alle dorpelingen die werkten voor de toenmalige overheid. Deze boodschap werd meegedeeld in de moskee, waar u ook aanwezig was. Na deze dreiging bleef u werken als leverancier. Drie tot vier maanden na de dreiging vond er een explosie plaats voor uw huis. De bom werd op één meter van uw deur geplaatst door de taliban en was bedoeld voor u en uw broer. U heeft het moment van plaatsing van de bom niet waargenomen. Tijdens de ontploffing bevond u zich in de woning. H. was onderweg naar de bazaar, waardoor de bom nabij hem ontplofte. Uw broer was zwaargewond en werd door enkele dorpelingen naar het ziekenhuis gebracht. Omdat de zorgen te beperkt waren in het ziekenhuis te Nangalam, werd hij overgeplaatst naar het provinciaal ziekenhuis. Hier verbleef hij een maand. Na de explosie bleef u verder werken, maar tijdens een bezoek aan het ziekenhuis adviseerde uw broer u om het land te verlaten, met als reden dat de taliban alle mensen die werkten voor de toenmalige overheid zullen vermoorden. U keerde niet meer terug naar huis en vertrok meteen richting Nimroz, om nadien het land te verlaten.

U verliet Afghanistan twee maanden voor de machtsovername op 15 augustus 2021. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk om in België aan te komen op 1 september 2022. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 2 september 2022.

U vreest gedood te worden door de taliban vanwege uw job als leverancier voor het Afghaanse Nationale Leger. U vreest tevens vervolging door de taliban omdat uw broer in het ANA heeft gevochten.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende originele documenten voor: uw geboortecertificaat met Engelse vertaling, uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) met Engelse vertaling, een waarderingsbrief van uw broer, een bevestigingsbrief van uw problemen die werd opgesteld door de “Eid” van uw dorp, de targiz (legerboekje) van uw broer, de enveloppe waarin de documenten verzonden zijn, de bankkaart en de werkbadge van uw broer. Daarnaast legde u ook kopieën van documenten neer: een certificaat over de communicatietraining en het militair diploma van uw broer, alsook negen foto’s van uw broer.”

Deze vaststellingen worden door de verzoekende partij op zich niet betwist.

5.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

5.3. De verzoekende partij betwist dat zij niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

In haar enig middel komt de verzoekende partij in feite niet verder dan te stellen dat volgens haar kan worden vastgesteld dat haar verklaringen, tijdens haar persoonlijk onderhoud en tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming, in aanzienlijke mate met elkaar in overeenstemming zijn, dat door de verwerende partij er volgens haar in concreto geen vormelijke of inhoudelijke opmerkingen worden gemaakt die de waarachtigheid van de documenten zou tegenspreken, dat de gebeurtenissen 'reeds lang geleden' zijn, en dat de documenten volgens haar ook in de lijn van haar verklaringen liggen. Met deze loutere beweringen weerlegt de verzoekende partij uiteraard bovenvermelde zeer concrete motieven van de bestreden beslissing niet.

De Raad kan bovendien de zienswijze van de verzoekende partij helemaal niet volgen, want zij strookt niet met de elementen van het administratief dossier. De Raad stelt bovendien vast dat de talrijke verwijzingen in de bestreden beslissing naar de verklaringen van de verzoekende partij steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Daaruit blijkt bovendien inderdaad dat de door de verzoekende partij aangehaalde motieven van haar persoonlijke vrees sterk wijzigen doorheen haar verklaringen, dat haar verklaringen over haar tewerkstelling bijzonder vaag en beperkt zijn, dat de verzoekende partij geen enkel (begin van) bewijs voorlegt omtrent haar activiteiten als leverancier van het ANA nabij Nangalam, en dat de door de verzoekende partij voorgestelde logistieke regeling in een gebied waar zowel Daesh als de taliban actief waren nauwelijks ernstig valt te nemen. Verder blijkt er ook uit dat de verzoekende partij en haar familie geen enkele veiligheidsmaatregelen nam na de beweerde bedreiging door de taliban, dat de kennis van de verzoekende partij over het werk van haar broer bijzonder vaag en ontoereikend is, dat talrijke fouten er tevens op wijzen dat de legerbadge die de verzoekende partij heeft neergelegd een vervalst document is, dat uit de vertaling van de brief blijkt dat er geen sprake is van een bomexplosie, dat het erg verrassend is dat de rest van de familie van de verzoekende partij geen verdere problemen heeft ondervonden van de taliban na haar vertrek terwijl volgens de verzoekende partij de hele familie hielp bij het maken van eten voor het leger, dat het vreemd is dat de familie van de verzoekende partij tot op heden op dezelfde plaats is blijven wonen, het goed stelt, en geen verdere problemen heeft gekend met de taliban. De Raad acht de conclusie van de commissaris-generaal dat de kennis van de verzoekende partij uitermate beperkt is, en zij van niets op de hoogte is dan ook correct en hij sluit zich hierbij aan. De inconsistenties en onwetendheden van de verzoekende partij zijn zo essentieel dat de Raad van oordeel is dat zij de geloofwaardigheid van het hele asielrelaas van de verzoekende partij ondermijnen. De verzoekende partij stelt bovendien amper nog contact te hebben met haar familie, maar gezien de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas in zijn geheel en het totaal gebrek aan begin van bewijs van deze loutere bewering, acht de Raad ook dit element niet aangetoond noch geloofwaardig.

De verschoningsgrond die de verzoekende partij aanhaalt, met name dat er een zekere verstreken tijdsperiode is en herinneringen onderhevig zijn aan vervaging, waardoor zij zich de namen van de checkpoints niet herinnert of niets kan verklaren aangaande het werk van haar broer, kan niet worden aangenomen.

Van de verzoekende partij, die beweert te vrezen voor haar veiligheid en haar leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij in staat is om coherente, aannemelijke en duidelijke verklaringen af te leggen omtrent de feiten die haar ertoe hebben gebracht haar land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen reeds enige tijd geleden plaatsgevonden. De vastgestelde tegenstrijdigheden en de vaagheden hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas en betreffen bepalende ervaringen in het leven van de verzoekende partij waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen alsook in staat is deze meer concreet te duiden in de tijd. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij geheugenproblemen kende ten tijde van zijn gehoren en dat deze haar zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Het psychologisch attest dat de verzoekende partij bijbrengt dateert van 2025, terwijl de gehoren dateren van 2023. De verzoekende partij heeft ten tijde van de procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van geheugenproblemen, terwijl zij daartoe wel de kans had. Ook haar advocaat heeft geen opmerkingen dienaangaande gemaakt. Het is pas voor het eerst in het verzoekschrift dat wordt aangehaald dat de herinneringen van de verzoekende partij vervaagd zijn. De verzoekende partij was tijdens het persoonlijk onderhoud in staat om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten.

Wat betreft het betoog van verzoeker waarin hij stelt dat het vluchtrelaas ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten kan veranderen, wijst de Raad erop dat dit in concreto moet worden aangetoond. Door dit in het verzoekschrift louter te poneren, toont zij niet aan hoe haar vluchtrelaas door verscheidene geheugeneffecten zou zijn beïnvloed.

Het is dan ook duidelijk dat de verzoekende partij met haar loutere, zij het in zeer algemene termen, herhaling van haar asielmotieven de concrete motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengt. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op niet kennelijk onredelijke wijze tot haar conclusie is gekomen. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Wat betreft de door de verzoekende partij voorgelegde documenten betwist zij de motieven van de bestreden beslissing niet in concreto. De Raad acht ze bovendien pertinent en maakt ze de zijne.

Aangezien het relaas van de verzoekende partij ongeloofwaardig wordt bevonden is er in casu ook geen reden om haar het voordeel van de twijfel te gunnen. Er is immers geen twijfel omtrent de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te weerleggen. De verzoekende partij dient haar persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade in concreto aannemelijk te maken. De verzoekende partij blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke en maakt niet aannemelijk dat haar verklaringen voldoen aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten overeenkomstig artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen in casu, volstaat hiertoe niet.

De algemene informatie over de situatie in Afghanistan waaraan de verzoekende partij verder zou refereren, heeft geen betrekking op haar persoon, noch op de persoonlijke feiten die zij aanvoert en kan dan ook niet volstaan om de door haar voorgehouden problemen in Afghanistan aan te tonen.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Wat haar vrees ten gevolge van haar verwestering betreft stelt de verzoekende partij dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld.

In zoverre de verzoekende partij wijst op haar situatie als 'verwesterde' Afghaan na de machtsovername door de taliban merkt de Raad op dat uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt, op heden evenwel niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99; EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44-46; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 17 ev.).

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat de verzoekende partij, die aangaf het grootste deel van haar leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven. De Raad merkt ook op dat de verzoekende partij, volgens haar verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat zij een soennitische moslim is, dat zij verschillende familieleden in haar land van herkomst heeft, dat zij Pashtou spreekt, dat zij afkomstig is uit een dorp waarin de taliban, reeds voor haar vertrek, invloed hadden, waardoor zij vertrouwd is met hun normen en regels, en dat zij op volwassen leeftijd (zie leeftijdsonderzoek) – en dus toen zij reeds was gevormd door de samenleving waarin zij opgroeide – Afghanistan verliet en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat wanneer zij zich opnieuw in dat land zou vestigen zij zal opvallen of er automatisch als een 'afvallige' of ongelovige zal worden beschouwd. Hierbij dient aangestipt te worden dat er geen gedwongen verwijderingen naar Afghanistan plaatsvinden.

Er blijkt ook geenszins dat zij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat zij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat zij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 4.) en kan niet worden afgeleid dat Afghaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van de verzoekende partij, er problemen ondervinden.

De verzoekende partij maakt met haar toelichtingen geenszins aannemelijk dat zij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat zij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door louter te verwijzen naar haar verblijf in België, door te verklaren dat zij een opleiding heeft gevolgd en stukken voor te leggen aangaande een tewerkstelling in België toont de verzoekende partij niet aan dat zij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Er kan zelfs niet worden vastgesteld dat de taliban of de lokale gemeenschap op de hoogte zouden zijn van wat zij in België heeft gedaan. Zij toont met haar verwijzing naar de duur van haar verblijf en de wijze waarop zij haar tijd besteedde in België evenmin aan dat zij verwesterd is of in haar land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij tijdens haar verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor zij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of haar lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken.

Evenmin maakt zij concreet aannemelijk dat haar een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of haar lokale gemeenschap waardoor zij in de problemen zou kunnen komen. De verzoekende partij toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om haar als afwijkend te beschouwen en haar te vervolgen.

Hierbij wordt nog aangestipt dat zij niet aantoonbaar dat zij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

In zoverre de verzoekende partij wijst op de zeer repressieve implementatie van de sharia door de taliban alsook op het straffen toebrengen door de taliban bij het niet naleven van de islamitische normen en waarden zoals door hen strikt geïnterpreteerd, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat de verzoekende partij niet concreet aantoonbaar dat zij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat zij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in haar verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, werpt zij hier geen ander licht op.

Gelet op de individuele omstandigheden van de verzoekende partij kan in casu niet aangenomen worden dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van haar middel houdt de verzoekende partij voor dat de verwerende partij op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat haar de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou

lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij haar problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip ‘ernstige schade’ in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die Richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde Richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De in het verzoekschrift aangehaalde elementen werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont de verzoekende partij niet alsnog aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Voorts blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 59: *"In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces."*)

UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan: Country Focus” van november 2024 nog steeds actueel.

De verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de Country Guidance Afghanistan van mei 2024.

De verzoekende partij weerlegt niet dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van de verzoekende partij omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij niet aantoont dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat zij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet. In de mate de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij heel wat motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat, en zij blijven dan ook overeind.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat en van de verzoekende partij ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad besluit in navolging van de verwerende partij dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging.

De verzoekende partij slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Waar de verzoekende partij vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont de verzoekende partij echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU